

[Frandsen.]

Vi mener, det er afgørende for at få fremmet lovgivningen vedrørende disse ting, at der også bliver draget andre ting ind i debatten end det, der ligger i ministerens forslag, men det er ting, som vi vender tilbage til senere, når vi engang skal behandle SF's forslag, om 3 ugers tid eller så.

Noget af det, jeg vil komme ind på her, ligger i periferien af det, der er indeholdt i ministerens forslag og er ting, som vi mere indgående er gået ind på i vort forslag, men jeg mener alligevel, det er nødvendigt — for at man ligesom kan anskue, hvor vigtige problemerne er, også de, der ikke er medtaget i ministerens forslag — at vi får dem med allerede ved denne behandling.

Af de ting, som er med i dette forslag, er der særlig tre, jeg vil hæfte mig ved, idet jeg mener, det er de mest centrale. Det er spørgsmålet omkring sikkerhedsrepræsentanternes retsstilling og sikring økonomisk, det er spørgsmålet om anmeldelse af arbejdsulykker, erhvervssygdomme o. lign. til et centralt register, sådan at man får en ordentlig statistik, og det er endelig spørgsmålet om arbejderbeskyttelsesfondets størrelse.

Med hensyn til sikkerhedsrepræsentanternes retsstilling er det helt afgørende for det arbejde, der udføres af disse, at man virkelig kan sikre sikkerhedsrepræsentanterne. Det er så et spørgsmål, om den sikring, der er af tillidsmændene i øjeblikket, er tilstrækkelig ikke bare for sikkerhedsrepræsentanterne, men også for tillidsmændene. Vi ved jo godt, at der har været nogle eksempler på, at der alligevel ikke var tale om nogen 100 pct.s sikring, men var mulighed for at omgå den og afskedige de pågældende tillidsmænd. Derfor må vi gøre os klart, at det, der her er tale om, ikke er en 100 pct.s sikring. Det er selvfølgelig rimeligt at sige, at der skal være en form for parallel sikring af de to grupper af tillidsmænd ude på arbejdspladserne, men jeg mener nok, at vi i udvalget må se på, om der er mulighed for at finde en helt 100 pct.s sikring, som man senere kan overføre også til tillidsmændene.

Med hensyn til den økonomiske sikring må det være helt afgørende, at sikkerhedsrepræsentanterne ikke på nogen måde kan sættes tilbage i deres arbejde, for så vil det ganske naturligt medføre, at man ikke kan

udføre det arbejde, som skulle udføres af hensyn til sikkerheden.

Nu er sikkerhedsrepræsentanternes retsstilling nok det mest centrale i spørgsmålet om kontrollen med overholdelsen af arbejderbeskyttelseslovgivningen, men der vil stadig væk, specielt med hensyn til de mindre arbejdspladser, være et behov for, at arbejdstilsynet er helt i orden, og der kommer altså også spørgsmålet ind, hvorvidt det samarbejde, der er mellem arbejdstilsynet og sikkerhedsrepræsentanterne, er tilstrækkeligt, om arbejdstilsynet i tilstrækkelig grad tager hensyn til de ansatte ude omkring på arbejdspladsen og tager hensyn til sikkerhedsrepræsentanterne, og ligeså må man inddrage spørgsmålet om de mennesker, som er i arbejdstilsynet. I øjeblikket er der jo en tendens til, at man udpeger arbejdstilsynet ud fra et neutralitetshensyn, at man mener, man kan have et arbejdstilsyn, der skal kunne varetage både arbejdsgiver- og arbejderinteresser og så søger at overholde arbejderbeskyttelseslovgivningen ud fra den vurdering. Der er det altså et spørgsmål, om man ikke skal erkende, at arbejderbeskyttelsen alene skal være til gavn for arbejderne, og man derfor må sige, at det også er arbejderne eller de faglige organisationer, som skal udpege personalet til arbejdstilsynet, og at det ud over af teknikere også bør bestå af arbejderrepræsentanter, som altså direkte har føling med forholdene ude på de enkelte arbejdspladser.

Det er ikke noget, som direkte ligger i dette forslag, men det er ting, som man må tage op, når man diskuterer spørgsmålet omkring kontrollen med arbejderbeskyttelseslovgivningen til gavn for de beskæftigede, og derfor er det noget, vi mener man bør inddrage så snart som overhovedet muligt i overvejselsen af, hvordan arbejdstilsynet skal være opbygget, hvordan kontrollen i det hele taget skal være med overholdelsen af arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Jeg har nævnt disse ting for ligesom at illustrere, at ved at give arbejderbeskyttelseslovgivningen bedre regler med hensyn til sikkerhedsrepræsentanterne har vi ikke sikret, at kontrollen med arbejderbeskyttelseslovgivningen er i orden, for det er et spørgsmål også om tilsynet, et spørgsmål om samarbejde mellem arbejdstilsynet og sikkerhedsrepræsentanterne.